

1.nap:

Melo utan kicsit nehezen indult a pakolás, este 10-kor alltam csak neki, mert tudtam, hogy ugysem fogok tudni aludni a tervezett 3 órás indulás előtt. Éjfélkor azért rávettem magama egy kis alvásra, de 2-kor már csörgött is az ébresztő. Gyors zunhany, és hamarosan meg is érkezett Czira Zoli a sofőrünk és Árpi. Belegóztuk a bicajokat és a csomagokat a Mondeoba és átugrottunk Nagytéténybe Krisztiánért. 4 óraker sikerült elindulni. Az úton az egyetlen említésre méltó dolog, mikor a Brenner-hágóra felfelé egyszer csak kifogyott a benzín. Zoli elszámolta magát a benzinnel, mert a kocsi nem működött a visszajelző. Mivel pont egy benzinkút mellett történt az egész, az éppen arra járó ÖMTC-s kocsi be tudott vontatni minket, ahol gyors tankolás után folytattuk is az utat. A Brenner autópályán azon gondolkodtam, hogy nálunk abból az egyetlen fránya viaduktól milyen ügyet csinálnak, mikor itt 50km-en keresztül csak viadukon és alagutakon keresztül lehetett vezetni az utat a szűk völgyben és felmegy egészen 1300m-re. Gyönyörű ez a rész!

2 óra körül érkeztünk meg Rivába, és nem vacakoltunk sokat. Ettünk gyorsan valamit kikaptuk a bringákat a kocsiból és megmásztuk a Monte Brinne-t, ami egy 300m-es kis hupli a tó végénél. A tetején tele volt bringással, akik a hasukat süttették az erődnél. Utána még feltekertünk a város másik oldalán található bástyához.

Este bementünk megnézni a várost gyalog is, ettünk egy pizzát és 10 körül ágyba bújtunk, mert mégiscsak két napot húztunk le majdnem egyben.

2.nap:

Reggeli után Árpi lelépett a Sram-os bemutatóra, mi pedig Zolival és Krisztiánnal elmentünk nevezni a vasárnapi versenyre. Nekem már csak át kellett veni a rajtszámot, de ez kb olyan gördülékenyen ment, mint aki csak ott helyben intézte a regisztrációt. Cserébe viszont rákerült a nevem is. Kaptunk egy jópofa hátizsákot, kulacsot, pólót egy bilétát, amit a Maxxis sátonnál belsőre lehetett cserélni és egy halom papírt.

Nevezés után végigjártuk a kiállítást/fesztivált, ami állítólag idén volt először ingyenes. Elég színes kis kavalkád volt és mivel még mindig viszonylag korán volt, nem is volt nagy tömeg. Bezzeg később! Rácsorgattuk a nyálunkat az álombringákra, meg egy két fura dolgot is láttunk: pl elég érdekes volt a nyeregvázcsőbe szerelhető villanymotor, ami kis rásegítést biztosított a gyengébb egyedeknek a hajtáshoz :) Az egyik standon kaptam egy kis snapszot is, amit persze csak az osztogató csajszi-val voltam hajlandó meginni :) Még összehaverkodtunk pár magyar arccal, aztán spuri haza.

12 körül értünk vissza a szállásra, majd pedig átöltöztünk Zolival és elmentünk tekerni egy lazábbat. Krisztián pedig megmászta a Kápolnát ami Riva fölött található. Még Rivában találkoztunk Árpival, aki éppen nevezni tartott a a Sram-os rendezvény után, de mondta, hogy sietnie kell, mert 2-től elviszik az újságírókat egy freeride-os zúzásra az új Sram cuccokkal szerelt bringákkal. A Sram promó emberkéi pedig nem akármik voltak, hogy csak Greg Herboldot említsük, úgyhogy kemény menetre volt kilátás :)

Zolival közvetlenül a városból induló, valaha rendes közútként, ma leginkább keskenyebb dózerútnak kinéző bringás túraútvonalként funkcionáló úton indultunk el felfelé. Nagyon gyönyörű volt ez az út, mert egy sziklapárkányon kanyarogva kellett felmászni kb 300m-re. Alattunk függőlegesen ott volt a tó, az utat pedig a régi közút alagútjai tették még feelingesebbé. A végén egy kis szerpentin, majd egy alagút tatóngó végénél érkeztünk ki egy műútra. A hosszára 3600m volt kiírva és visszavisz Rivába. Zoli mondta, hogy egyszer érdemes rajta végiggurulni, mert végig lejt és simán 60km/h-s átlagot lehet menni benne. Csakhát a bűz ami kijött belőle nem igazán motivált ilyesmire. Úgyhogy inkább felfelé vettül az irányt a Val di Ledro felé. Egy darabig tekertünk a kocsik közt, aztán betértünk egy bringás turistaútra. Eleinte jó is volt, de egy idő után már vissza kellett volna menni a főútra, mert így kb 40 perces masszív toás lett a vége. A turistautak ugyanis itt tényleg nem alkalmasak bringázásra. A Ledro tónál (kb 700m) benyomtuk egy fagyit, majd pedig megkerültük a tavat, ahol szintén volt egy lezárt út miatt egy meglepi 150m-es emelkedő. Mivel f5-re beszéltek meg a többiekkel a talit a szálláson, hogy odaérjünk a térszpartira, lassan elindultunk visszafelé. A szikla peremén az út lefelé még szebb látványt nyújtott, bár nem lehetett túl gyorsan engedni a bringát, mert volt ahol kb csak bokáig ért a korlát és ha onnan leugrat valaki, akkor max kiskanállal szedik össze. Átöltöztünk és gyalog vissza a városba, ahol találkoztunk Árpival.

Térszpartin kétszer is beálltunk a sorba, majd átugrottunk a Sram-os pizzázásra is, ahol szétosztottuk a kaját. A rendelt sörömet távozáskor pedig ki akartam külön fizetni, de a pincér nem igazán akart rólam tudomást venni, úgyhogy 5 perc

Garda.txt

állandóság után már kezdem hülyén érezni magam, leléptünk gyorsan. Este korán fekvés, mert a másnapi versenyre nem árt frissnek lenni. Maga a város nagyon gyönyörű. Tök jól néz ki, ahogy a tó be van szorulva a 2000m-es hegyek közé. Pálmafák, 25 fok mindenfelé, de a hegyek csúcsain még mindig látni hófoltot. Ennél sokkal több szokott lenni, csak ugye bár idén még télen sem volt hó, nemhogy májusban. A legérdekesebb, hogy minen nap ugyanabban az időpontban, kb 11-től 18 óráig folyamatosan fúj a szél, amúgy meg szélcsend van. Igazi szörfparadicsom. A szörfösök a parton heverészve nézegették az órájukat, hogy na két perc múlva jön a szél, lehet szedelőzködni. Aztán ilyenkor elárasztották a tavat, felülről nézve érdekes volt, ahogy több száz szörfös szántotta a vizet.

3.nap: a verseny napja.

Terveim szerint a középtávot céloztam meg, de elhatároztam, hogy megpróbálok olyan tempót menni, hogy kiérjek a hosszúra. Nem ígéreztem könnyűnek, mivel 28 fokot jósltak a meteorológusok és sajna nem is volt kevesebb a tapasztalatok alapján. Gyors reggeli, majd rajtszámszerelés, aztán irány a depó, mert 8:30-kor már ellőtték a rajtot. Krisztián videója szerint legalább 6 percig özönlöttek folyamatosan a Highway to Hell-re: nagyon durva. 5km országúti bolyozás után rögtön egy 1200m-es mászással kezdődött a menet, aminek kb a felénél kezdem rendesen belassulni és elhagyott Zoli és Árpi is. A tetején egyszercsak megálltunk az erdőben. Ez az állás még további fél órán keresztül tartott. Mondjuk nem bántam volna 5 perc pihit, mert eléggé kipurcantam, mire felértünk, de ez azért több volt, mint elég. Közben traccspartival ütöttük el az időt pár magyar sráccal, akik szintén egy csoportban álltak velem. Kiderült, hogy a szervezők egy olyan singletrack-re engedték rá a mezőnyt, amin egymás után lehetett csak menni és tolni kellett felfelé, aztán még azt is ki kellett várni, míg a tetején mindenki rápattan a bringára. Ez ugye emberenként csak kb 2 másodperc, de ha ezt beszorozzuk mondjuk 1500-al... Mindenesetre volt, aki 40 percet ácsorgott. Ekkora baki még Harangank is becsületére válna. Azt azért kezdem érezni, hogy ha a rendezők erről nem tudnak és nem tolják ki az időlimiteket, akkor a hosszútáv eléggé elúszni látszik, de azt álmomban nem gondoltam volna, hogy még a közép-re sem érek ki. Lefelé nagyon durva görgeteg kőtengeren vezettek, kezdők szerintem végig tolták, de bennem is elég magas volt az adrenalin és sok helyen le is kellett szállni, mert féltettem az életem :) De jópofa volt a szőlők és olajfaligetek között tekerni. Aztán egyszercsak túl sok volt a sík. Tudtam, hogy a végén kellene lennie. Az időlimitet, mint kiderült kb 10 perccel késtem le, és addigra úgy összepakoltak, hogy már azt sem lehetett tudni, hogy hol van az elágazás. Azt hittem, hogy az agyam eldurran, olyan pipa voltam. Ha nincs a félórás állandóság, akkor töksimán meg lehet csinálni az időlimiteket, ha halad rendesen az ember. A célvonalon áthaladva a speaker izgatott hangon jelenti be, hogy a hosszútáv élményi két perc múlva vérhatóak. Bakker a német skacok 100 kilit és 3700m szintet 4 óra 18 perc alatt nyomtak le. Hát nem gyenge!!! És két perccel utánam érkeztek :) Én mindenesetre készen voltam a célban, éreztem, hogy még korai ez a verseny, de azért egyáltalán nem bántam meg, hogy elindultam rajta. A középtávot még igen, de a hosszútáv biztosan nem csináltam volna meg ezen a napon. A fő tanulság, hogy mászni kell sokat akár betonon is, mert 600m-ig simán bírom, utána viszont kipilledek, mert nem igazán vagyok hozzászokva az ennél hosszabb egybefüggő mászásokhoz. A célban talákoztam pár bringabandissal, akik szintén nem tudták teljesíteni a kitűzött távot, de kiderült, hogy ezzel a versenyzők nagyrésze így volt még rajtuk kívül. Miután már sejtettem, hogy Árpiék kiértek a hosszabb távra (mint kiderült utólag ők is csak neccesen), ültem vagy egy órát a tóparton a frissítő gyümölcskoktélt tömve magamba, majd visszamentem a szállásra. Mivel kegyetlenül éhes voltam beültem egy spagettire a legközelebbi étterembe. Ekkor gurultak vissza Árpiék, akik mesélték, hogy végig tudtak menni a Ronda Extremán. Persze eléggé szarul néztek ki :) Délutáni ejtőzés után este bementünk a bulira, ami a fesztivál területén volt. Itt ingyen mérték a sört, pezsgőt, koktélt a standokon, az élmények pedig a szponzorok sátraival tolták magukba a pizzát és közben lehetett a bringáikat taperolni. Elég jó hangulat volt, de nem maradtunk túl sokáig, mert mindenki ki volt purcánva.

4.nap:

A mai napra a feladat az Altissimo (2060m) megmásítása volt. Zolival vágtunk neki, mert Árpi kijelentette, hogy ő ma nem hajlandó bringára ülni. A tó felől elég csúnya felhők gyülekeztek, meg a hegy tetejét sem igazán lehetett látni.

Garda.txt

Ritka évek egyike volt a mostani, hogy nem fedte hótakaró a verseny idején, tehát volt esély rá, hogy feljutunk a tetejére. Aztán a betonút végén kb 2 és fél óra mászás után 1550m-en elkapott minket a zuhi. Amolyan jóféle alpesi, ami elől nincs menekvés. A hőmérsékelt 15-ről gyorsan 9 köré hült, ami rövidujjúban kezdett kicsit cidris lenni. Gyorsan bebújtunk egy kis házikó eresze alá, hogy legalább ne ázzunk. Mikor alábbhagyott az eső, elindultunk lefelé, de persze a vizes úton nem nagyon lehetett engedni neki. Lent 25 fokban már egész kellemes volt a zuhany :)

Miután lefűrödtünk, kisütött a nap és mivel nem kéne az apartmanban ücsörögni a nap hátralévő részében, gondoltuk járunk egyet és f5 körül elindultunk gyalogolni vacsi előtt közösen mindenki. 9-kor kezdődött a 4 cross döntő, addigra terveztük visszaérni a helyszínre. Mivel nem akartunk nagyot menni, gondoltuk felugrunk a kis kápolnához, ami ott volt az orrunk előtt. Namost az 670m-en volt felettünk, de mivel a hegy felé volt, elég csaloa a dolog. Kb mintha Dobogókőre menne fel az ember. A szerpentíneken felmászva csodálatos látvány tárult elénk kb másfél óra caplatás után, és az egyetlen ember, akit ott találtunk az magyar volt. Megsétáltatta a fényképezőgépét, csak épp az akksit hagyta belőle otthon :) Via ferrata-t kihagytuk, mert megint kezdtek gyülekezni a felhők, és az Arcoi vár ellenállóit egyre elkeseredettebben védekeztek a vihar ellen. Nem lett volna poén egy nap kétszer elázni, úgyhogy lefelé futás. Egyszer csak egy talpig bringás cucuban lévő emberke sprintelt felfelé a sziklákön zerge módra, persze bicaj sehol. Aztán pár száz méterrel lejjebb egy carbon gépcsoda Simplon Gravity volt az egyik fának támasztva. Nem gyenge, hogy ott merte hagyni. Épphogy leértünk Rivába ránkszakadt megint az ég, ezért beszaladtunk egy pizzériába vacsizni. Mint kiderült jó helyre mentünk, mert a pólónkat meglátva a pincér adott 10% kedvezményt. Utána fagyit, ahol fényképezkedés közben a várnál Zoli mutatott be egy akrobatamutatványt fényképezővel és fagyival a kezében, miután kigáncsolta egy bokáig érő korlát.

A 4cross döntőn megint jó hangulat volt, és jó volt nézni milyen légiesen kezelik a bringát a srácok. A versenyen pedig csak úgy surrogtak a gumik lökdösődés közben. A legizgibb befutó pedig pont a döntő menetben volt, ahol az uccsó kanyarban történt meg a mindent eldöntő előzés egy hatalmas bodycheck lévén.

5.nap:

Utazás előtt gondoltuk meg kéne még egyszer támadni az Altissimot, mivel ma jobb idő ígérkezett, mint tegnap volt. Bár a felhők még midnig kószolgtatták a csúcsot. Tulajjal megbeszéltük, hogy csak délután hagyjuk el az apartmant. Mivel nem akartunk este indulni, ezért inkább felvittük 1000m-ig a bringákat és csak onnan tekertünk. Így is majdnem 2 és fél órát mentünk még felfelé. Itt történt meg az, hogy Zoli filmélményei gyakorlati szemléltetése közben véletlenül leküldte Árpit egy gyomrossal az útról a szakadékba a sziklák közé. Először ijedtség, aztán mikor kiderült, hogy minden rendben, hatalmas röhögés :) Aszfalt után dózeros szerpentin vitt fel 1760m-re ahonnan már csak túristaut vitt fel a csúcsra. És mint korábban említettem, ezek nagy részén lehetetlen bringázni, így tolás, illetve vállon cipeléssel telt a hátralévő több mint egy óra a csúcsig. Aztán Árpi sikeresen elkavart valami nem is létező elágazásnál, de annál jobban örültünk, mikor a felhők közül egy hupli tetején egyszer csak megjelent. Árpi nem volt hajlandó végigtolni a bringáját, úgyhogy az előző napi sráctól tanulva letámasztotta ő is a bringát és a hátralévő fél órát gyalog tette meg. Felérve a csúcsra köemberke építés, fotózás, csúcscsoki, miegyéb, majd a menedékháznál benyomtuk egy sütit és teát. 9 fok körül volt a hőmérséklet és itt már akadtak hófoltok mindenfelé.

Mivel már elmúlt dél, lassan elindultunk visszafelé. Nyereg letol és a dózerútig olyan lefeléket is bevállaltam, amit alapból sosem tennék. Nagyon élveztem a dolgot, a letolt nyereg adott nem kis adag plussz bátorságot! :) Árpi összeszedte a bicajt, ami másfél óra magány után ugyanott volt, ahol hagyta és elkezdődött a gurulás. 1700m szint egyben. Majd 40 percet gurultunk 50 feletti tempóban. Hihetetlen élmény volt! Lefelé aztán majdnem meghaltam kétszer is, mikor kanyarban megjelent egy autó szemben, de valahogyan sikerült megúszni, hogy felfeküdjek a motorháztetőre.

Otthon aztán gyors fürdés, pakolás, aztán irány haza. Az út teljesen eseménytelen volt: délután 3 órakor indultunk és hajnali 1 óra körül raktuk ki Krisztiánt, majd engem is fél órával később. Másnap enyhén szólva is kóma voltam a munkahelyemen, de ez be volt tervezve :)